

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Sue MacKay

Dupla meglepetés

Jennifer Taylor

Mozaikcsalád

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sue MacKay, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A SZÍVHANG 676. eredeti címe: The Nurse's Twin Surprise
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Harlequin Books S. A., 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A Szívhang 677. eredeti címe: The Surgeon's Fatherhood Surprise
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 676–677. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-431-5

• Kép: Shutterstock

Szívhang a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

• Ügyfélszolgálat (megrendelés, reklamáció): ügyfelszolgalata

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Sue MacKay

Dupla meglepetés

1. FEJEZET

Fake it till you make it. Más szóval: *Színleld, amíg nem megy magától.*

Végül is egyszerű, mint a pofon.

Erőlted meg magad jobban! Gondolj a tegnapi levélre!

Végre szabad lett! Újra egyedülálló. Két évig várt, hogy lezáruljon a procedúra.

Ma van élete hátralévő részének első napja – és igenis klassz lesz!

Legalábbis akkor, ha megtanul okosabban és merészebben viselkedni. Jók ezek az apró lépések, de ideje most már nagyokat lépnie és magabiztosabbnak lennie. Ma el is kezdi!

Molly O'Keefe elmosolyodott, és rávillantotta a tekintetét dr. Nathan Luptonra. Haragot látott a férfi sötétbarna szemében.

– Mi az? Van valami, amiről tudnom kellene? – kérdezte Molly.

– Fél hat, és épp elfecséreltem egy csomó időt azzal, hogy telefonálgattam egy páciens miatt, akit aztán egy másik sürgősségre vittek.

– Azt a férfit, akit a sínek mellett találtak? Én sem értem, miért másik klinikára vitte a mentő, amikor mi voltunk közelebb.

Nathan mereven bámulta.

– Majd kiderítem. Több ilyen nem lesz. De nem kellene szemmel tartania Archie Bankset? – förmedt rá Mollyra.

A doktor már az első munkanapján goromba stílusban beszélt vele a Sydney General Hospitalben, ő fura módon mégsem félt tőle. Nem igazán kedvelte, de sohasem volt feszült a jelenlétében, és nyers modorát sem érezte fenyegetőnek. Majd később eltöpreng, mi lehet ennek az oka, most viszont először is lecsillapítja, mert azzal mindenkit boldoggá tesz az osztályon.

Pókerarc, kislány!

– Meg akartam kérni, hogy még egyszer menjen be hozzám. Egyre nagyobb fájdalmai vannak.

Nathan még csak háromnegyed órája adott be egy nagy adag fájdalomcsillapítót a beteg gyerekeknek. A haragja most tüstént elpárolgott.

– Készen vannak már a leletei?

– Nincsenek, épp most érdeklődtem utánuk.

Nathan felvonta sötét szemöldökét, amivel mindig felbosszantotta Mollyt, aztán nyelt egyet, és mosolyt erőltetett az arcára.

– Bocsánat. Nem a maga hibája, hogy másik kórházba vitték azt a balesetes beteget.

– Semmi baj – felelte Molly. – És Archie?

– Máris megyek – mondta a doktor, és már indult is.

Vicki megbökte Mollyt.

– Tök jó, hogy nem hagyod felidegesíteni magad.

– Gondolod? – Molly a távolodó Nathant nézte.

– Igen. Akkor maradsz reggelire?

– Mindenképp.

Molly eleinte azt fontolgatta, hogy visszautasítja a meghívást, mert általában került az embereket, aztán arra való tekintettel, hogy Vicki mindig kedves és segítőkész volt vele, mégis elfogadta.

– Molly? Jöjjön, legyen szíves! – szólt oda neki Nathan az egyik vizsgáló ajtajából.

A lány bólintott.

– Vegyünk vért? – És már fogta is a szükséges kellékeket.

Nathan mosolya őszintének tűnt, és ez nyugtalanította Mollyt.

– Igen. Szeretném ellenőrizni a májfunkciót, mielőtt megérkezik a betegszállító.

A fiú, akinek előző héten eltávolították a vakbélét, ismét hasi és mellkasi fájdalmakra

panaszkodott. Nathan szepszisre gyanakodott, ezért antibiotikumot adagoltatott neki intravénásan, és most arra vártak, hogy átszállítsák a gyermekosztályra.

– Szia, Archie! – lépett be a fürkébe Molly. – Megmosdatlak, aztán hozok tiszta pizsamát. – A magas láza miatt a fiút rendszeresen kellett mosdatni és átöltöztetni.

Archie félősen nézte a tűt.

– Nem akarom, hogy megint megszúrjanak!

– Idegesítő, mi? – szólalt meg Nathan, miközben felhelyezte a mandzsettát. – De majd elmesélheted a barátaidnak, milyen bátor voltál.

Hogy elterelje a figyelmét, Molly óvatosan megmosta a fiú lábát.

– Remélem, nem vagy csiklandós.

– Anyu mindig csikiz – mondta Archie.

– Na, kész is. – Nathan odanyújtotta Mollynak a kémcsövet. – Jelölje sürgősnek!

– Rendben.

Molly már vitte is a vérmintát a laborba. Nathan követte.

– És? Megszokott már nálunk? – kérdezte.

– Igen. Szeretem a munkát, a kollégákat.

– Remek. És mit csinál, amikor nem dolgozik?

Molly elképedt. Nathan nem szokott csevegni. És mit válaszoljon erre, amivel nem árulja el magát?

– Mindig rengeteg a dolgom. Látogatóba megyek, bevásárolok... meg szeretek sétálni.

Mindez persze hazugság volt: Molly szinte csak akkor mozdult ki otthonról, amikor munkába ment.

Nathan úgy nézett rá, mintha már bánta volna, hogy megkérdezte, mégis tovább beszélt:

– Akkor, gondolom, el tud jönni a grillezésre. – Rábökött egy papírra a pulton. – De nincs rajta a neve a listán.

Molly azért nem iratkozott fel, mert még nem állt rá készen. A közös reggeli egy dolog, a buli viszont már egészen más.

– Még nem gondolkodtam rajta – válaszolta, és próbált valami kifogást találni.

– Addig még van két hét, de szeretném tudni, ki jön – mondta a doktor. – Hozzon saját edényt és valami italt, húst sütünk majd. – Tollával hátramutatott a válla fölött. – Aznap este nem dolgozik, ha jól tudom.

Erre tehát nem hivatkozhat... Ha Nathan sejtené, milyen nehezebbé esik emberek közé menni!

– Szeretném, ha minden kolléga ott lenne – folytatta a doktor. – Erősíti a csapatszellemet.

Végy egy nagy levegőt! Gyerünk!

Kínosan ügyelve, nehogy hozzáérjen a férfihoz, Molly kivette a kezéből a tollat, és beírta magát Vicki alá. Azt is vállalta, hogy hoz valami desszertet.

– Oké. Meg is van.

És nem is törte sokáig a fejét. Ez már haladás!

– Remek – mondta Nathan, és úgy nézett rá, mintha egy rejtélyt próbálna megfejteni.

Nyilván meglepődött, mert Molly arról volt ismert, hogy sohasem tölti a kollégáival a szabadidejét. Molly is csodálkozott önmagán, és azt vette észre, hogy fel van dobva. Lám csak, megy ez!

– Hol lesz a grillezés? – kérdezte.

– Nálam, Coogeeban.

Nathan egy betegaktát kezdett tanulmányozni. Sötétszőke haja a homlokába hullott; Molly legszívesebben hátrasimította volna.

– Ó!

Kalapált a szíve, a szája kiszáradt. Hogyhogy eddig nem tűnt fel neki, milyen hihetetlenül vonzó Nathan? Nyilván azért, mert úgyszólván vakságot kényszerített magára, hogy távol tartsa magát a férfiktól – egészen a mai napig, amikor is úgy döntött, változtat az életén. Vajon ez azt jelenti majd, hogy szerelemre talál? Nem, az túl sok lenne a jóból, és még korai.

Paulnak hála, megtanulta a leckét. Elbűvölő férfi volt, örök szerelmet fogadott neki, és annak rendje-módja szerint körbeudvarolta. Egy évvel az esküvőjük után aztán megmutatta a valódi arcát, és minden vitánál verni kezdte. Ezért riasztotta meg Mollyt, hogy hirtelen többet is lát Nathanben, mint orvost.

– Talán ez gondot jelent? – kérdezte a doktor, fel sem pillantva.

– Igen.

Nathan értetlenül nézett rá.

– De miért? Nincs abban semmi, ha elmegy az ember egy kolléga otthonába, más kollégákkal együtt.

Molly zavarba jött, és elöntötte a forróság. Régóta nem érzett vágyat egy férfi iránt, s most egyszerűen...

– Végül is... Persze. Elmegyek.

A következő pillanatban megszólalt a vészjelző. Sürgős eset! Molly rohant a sokktalanítóba, ahol egy eszméletlen férfi hevert a földön.

– Szívmegállás – mondta Vicki, miközben már végezte a szívmasszázst.

Molly odaadta Nathannek az elektródákat, ő maga pedig leguggolt a férfi mellé a lélegeztetőgéppel.

– Kérem az adatokat – szolt Nathan Vickihez, mialatt feltette az elektródákat a férfi mellkasára.

– Geoff Baxter, negyvennyolc éves, mellkasi fájdalom, egy órával ezelőtt enyhe infarktusra utaltak az értékei. Nem akart ágyban maradni, felkelt és összeesett.

– Hátra!

Mindhárman elléptek a betegtől. Az élettelen test felágaskodott, de a monitoron egyenes maradt a vonal. Vicki folytatta a szívmasszázst, Molly pedig lélegeztette a beteget.

– Hátra!

Újabb elektrosokk. A monitor szabálytalan szívverést jelzett.

– Na, így már jobb. – Molly eltette a lélegeztetőgépet, és hordágyért ment.

Nathan a beteg fölé hajolt.

– Geoff, hall engem? – Amikor a férfi egy pillanatra kinyitotta a szemét, folytatta: – Szívinfarktusa volt. Egy darabig itt tartjuk, aztán átkerül az intenzív osztályra.

Közben Hank, az egyik kolléga oxigénmaszkot tett Geoff arcára.

– Nem – csóválta a fejét a beteg.

– Tehát igen – mosolygott Nathan.

Mollyt hóhullám öntötte el ettől a mosolytól. Nathan órá is mosolygott néha, főleg amikor valami kellemetlen dologra akarta megkérni, de úgy soha, ahogy másokra.

Mikor Geoffet elszállították, Vicki oldalba bökte Mollyt.

– Lejárt a munkaidő.

Molly rámosolygott.

– Ma melyik cipő lesz rajtad?

– A narancssárga pántos szandál, ami úgy tetszett neked múlt héten. – A cipőmániás Vickinek egész gyűjteménye volt mindenféle lábbeliből.

Molly nevetett.

– Azt hiszem, nekem is körül kellene néznem pár cipőboltban, tényleg klassz az a szandál. Gyere, öltözzünk át!

– Minden rendben? – kérdezte tőle Nathan.

– Mért ne lenne?

– Mert úgy néz ki, mintha alig várná, hogy eltűnjön innen.

– Nem, csak azon gondolkodom, hogyan tudnám észrevétlenül lenyúltni Vicki cipőjét.

Nathannek ellágyultak a vonásai.

– Sok szerencsét! Egyébként nagyon jól csinálta az előbb.

Mollyt meglepte a dicséret. Hiszen teljesen hétköznapi munkát végzett. Tekintetét Vickire és Hankre fordította, majd újra Nathanre.

A doktor megértette a célzást.

– Maguk is – mondta.

Mollyban fokozódott a feszültség. Miért kell pont ennek az embernek reményt ébresztenie benne?

Vajon képes lesz még valaha is szeretni? Az álmát, hogy egyszer majd családja lesz, Paul szertefoszlatta, amikor a hasába boksolt. Valószínűleg többé nem eshet teherbe.

Szomorúan nézte Nathant, aki épp nevetett valamin Vickivel. Bárcsak lenne benne bátorság, hogy közel engedjen magához egy erős, magabiztos férfit, és meg tudjon bízni benne...

Lassacskán alábbhagyott a feszültsége. Ideje megpróbálnia élvezni az életet, még akkor is, ha ez kockázatokat rejt.

Nathan belátta, hogy túlreagálta Molly O’Keefe műmosolyát, amikor a grillezést szóba hozta, de egyszerűen elege lett. A két hónap alatt, amióta itt dolgozik, Molly egyetlenegyszer sem étkezett a kollégákkal, nemhogy részt vett volna más közös programokban, pedig mindenki kedvesen, nyitottan közeledett hozzá. Tán azt hiszi, jobb náluk? Vagy ellenkezőleg: kisebbrendűségi komplexusban szenved?

Nathan a több hónapos közös munka ellenére egyáltalán nem ismerte. Igaz, éppenséggel Molly sem törte magát, hogy jól kijöjjenek egymással. Pedig Nathan a legtöbb emberrel remekül megértette magát, és időközben már a Rosie halála utáni remeteéletet is maga mögött hagyta.

Molly azonban kihívást jelentett számára.

Azt akarja, hogy a nő kedvelje? Nem, ez úgy hangzik, mintha rászorulna Molly rokonszenvére. De nem szorul rá: van elég barátja, és arra sem panaszkodhat, hogy nem kap ajánlatokat nőktől.

Tekintetét az öltöző felé irányította, ahonnan vidám nevetés hallatszott. Vicki ma ünnepelte a harmincadik születésnapját, és igyekezett jókedvű lenni, de valójában szomorú volt, mert azt hitte, Cole még mindig külföldön van. Nathan alig várta, hogy lássa az arcát, amikor majd ma délután kiteszi náluk a legjobb barátját. Micsoda meglepetés lesz!

Most Molly jelent meg a küszöbön, és ezúttal valódi volt a mosolya. Smaragd zöld szeme csillogott.

Nathan nem ismert magára. Hogy lehet, hogy egy nő, aki nem is mutat iránta érdeklődést, ennyire beindítja a libidóját?

Milyen libidóról beszélünk? Rosie halála óta nem sok minden történt ezen a téren, ha pedig mégis, akkor az csak a vágyai csillapítását szolgálta. El sem tudott képzelni akkora szerencsét, hogy másodszor is megtalálja az igaz szerelmet – de ma Molly hatására kezdett hihetővé válni a dolog.

– Idebent akarjátok tölteni a napot? – kiáltotta el magát, nehogy Molly kibújhasson a közös reggeli alól.

– Ó, maga még nem indult el?

Molly most megint nyugodt benyomást keltett, de Nathan most már tudta, hogy sokkal több is van O’Keefe nővérben. De hát nem sejtette egész idő alatt? Dehogynem; azért is ügyelt rá, hogy a szíve körül megmaradjon a védőfal.

Nem tudta levenni a szemét Mollyról. Le sem tagadhatta, hogy elbűvöli ez a nő, és szívesen lefeküdne vele. Jóságos ég! Mi ütött belé?

– Elment a hangja?

Valahogy úgy...

– Nem, csak figyelek, nehogy elveszen valaki – felelte Nathan.

Molly elmosolyodott.

– Mondtam Vickinek, hogy jövök, és állom a szavam. – Aztán kétkedő, vagy inkább büntudatos kifejezés jelent meg a szemében, és elfordította a tekintetét.

– Ezt örömmel hallom.

Nathan azt vette észre, hogy ébredszik benne a védelmezőösztön. Vagy inkább csak vágy? Ahogy elnézte Mollyt, az járt a fejében, hogy bizonyára ő az utolsó ember, akivel együtt szeretné tölteni az idejét, legyen szó akár csak egy közös reggeliről. Lehet, hogy ideje változtatni a dolgon?

Ki kellene végre mozdulnia a komfortzónájából, és megnézni, merre viszi az élet?

De csak amíg senki nem követel tőle többet, mint amennyit adni hajlandó. Amennyit adni *tud*. A szívét Rosie-nak adta, és Rosie magával vitte a sírba. Legalábbis ő eddig így hitte... Mert most mintha megcsillanna egy halvány reménysugár.

Rosie-val már tinédzserként egymásba szerettek, még hozzá annyira, hogy néha egészen hihetetlennek tűnt. Aztán utolérte őket a valóság, amikor Rosie leukémiás lett. Három hónap pokol várt rájuk, aztán mindennek vége lett, Nathan még örült is, hogy a szerelmének nem kellett többet szenvednie.

Négy hosszú és magányos év állt mögötte.

– Nathan?

Felriadt a gondolataiból, és megállapította, hogy Vicki derűsen figyel.

– Igen?

– Gyere, kész vagyunk. – A nő rákacsintott, karon fogta, és előrement vele.

– Éhes vagyok, és morcos – figyelmeztette mosolyogva a doktor, de Vicki csak nevetett.

– Hallom, az előbb megdorgáltad Mollyt a grillezés okán. Egyébként nem szolgált rá.

– Valakinek meg kellett már mondania neki, hogy ne húzza ki magát mindenből.

– Örülök, hogy rávetted a részvételre – mondta Vicki, és oldalba bökte. – Többet kell emberek közé mennie.

– Mióta beszél Molly a magánéletéről? – csodálkozott Nathan.

– Bondi Junctionben él egy lakásban, vonattal jár munkába, és szereti a vígjátékokat. Ja, és van egy csomó klassz cucca, ami annak a jele, hogy nem élt mindig ilyen spártai életet.

– Látom, jóban vagytok.

– Ha-ha, nagyon vicces. De megbocsátok, mert éhes vagy.

Nathan a fejét csóválta. Két perc alatt többet tudott meg Mollyról, mint az utóbbi hetekben együttvéve. Az már kiderült számára, hogy a lány kiváló ápolónő, aki különösen ért a gyerekek nyelvén, és megfigyelte, hogy műszak előtt és után mindig drága és nagyon csinos ruhákat visel – na, nem mintha azt a pompás alakot ki kéne emelni...

Drága ruhák, de átlagos lakhely... Nem szeret emberek közé járni, és olykor magányosnak tűnik. Lehet, hogy csalódnia kellett valakiben?

Ismét felébredt benne a védelmezőösztön.

– Reméljük, jól fogja érezni magát.

– Mindenképp igyekezni fogunk – kacsintott rá Vicki.

– Hagyd ezt. Bármiben sántikálsz, nem fog bejönni. Inkább koncentrálj a születésnapodra.

Nathan nem szívesen ismerte be magának, de már várta a közös reggelit.

2. FEJEZET

A kávézóban mindnyájan letelepedtek egy asztal mellé az egyik sarokban. Vickit mint születésnapost az asztalfőre ültették.

– Megnézem, jön-e már pezsgő, amit rendeltem – mondta Nathan. – Rendelek magának kávé – nézett Mollyra. – Milyet kér?

– *Flat white*-ot. Köszönöm.

Amióta Paultól elmenekült, Molly egyszer sem randevúzott, és senkivel sem beszélt a múltjáról. Arra is erőnek erejével kellett rábírnia magát, hogy egyáltalán társaságba menjen, mert a legtöbb ismerőse őt okolta Paul letartóztatásáért. A férfi olyan karizmatikus egyéniség volt, hogy egészen addig bármit elhittek neki, míg az igazság ki nem derült a bíróságon.

Ahogy most elnézte Nathant, arra gondolt, ő bizonyosan megvédené, akiket szeret. A betegeiért is mindent megtesz; bárkinek segítene, aki veszélybe kerül.

Butaság csak úgy egyszerűen hinni az ilyesmiben. Ne felejtsd el, abból is mi lett, amikor utoljára megbíztál egy férfin!

Paul nem volt kedves a nála kevésbé szerencsésekkel, hanem különbnak tartotta magát náluk, de erre Molly csak akkor jött rá, amikor már késő volt. Házasságuk első éve boldognak volt nevezhető, onnantól kezdve azonban Paul kimutatta a foga fehérjét. Rossz háziasszonynak, butának és haszontalannak nevezte. Aztán Molly teherbe esett, és azzal vége is lett a boldogságának...

Megcsóválta a fejét. Nem kellene ezen agyalnia. Kedves emberek közt van, élveznie kéne a társaságukat, nem pedig magát sajnálnia. Kiegyenesedett, és vett egy nagy levegőt.

– Tessék. Mindjárt jön a kávé. – Nathan egy pohár vizet tett elé. – Meg a pezsgő is – fordult Vicki felé.

– Szuper! – mondta Molly. Ma titkon a válására is inni fog.

Nathan odanyújtotta neki az étlapot.

– Mi már kívülről tudjuk. Finom ételek vannak, jó a konyha.

– Most érzem csak, milyen éhes vagyok – felelte Molly, és átfutotta az étlapot.

Nathan fújta egyet.

– Egy fél marhát fel tudnák falni!

Molly nevetett.

– Mit szólna a tofuhoz és magvakhoz?

– Ismerem az étlapot – mondta Nathan.

– Szóval steak. És mivel? Sült krumpli, rösztli? Meg tojás és szalonna?

– Ne emlegessen ilyen kajákat, amikor éhes vagyok – mondta a doktor nevetve.

– De hát mosolyog!

– Az ne tévessze meg.

Bocs, Nathan, de én hiszek a mosolyának.

Molly nem félt, hogy a doktor dühbe gurul az éhségtől. Most, hogy a közelében volt, újra megszállta az a ritka, meghitt érzés. Hogy távol tartsa magát Nathantól, bekapcsolódott a társalgásba, és élvezte az együttlétet.

Végül Benedek-tojást rendelt.

Később kihozták a pezsgőt, és koccintottak. Nathan felállt.

– Isten éltesen, Vicki! Teljesüljön minden vágyad!

Vicki meghiúsítottan pislogott.

– Köszönöm. Csak egy van, de az sajna nem fog teljesülni. – Megpróbált uralkodni magán, és felemelte a poharát. – Egészségünkre, és köszönöm, hogy itt vagytok.

Molly legszívesebben megölelgette volna barátnőjét, hogy elűzze a szomorúságát, de már leszokott a spontán megnyilvánulásokról.

Nathan leült, és így szólt:

– Nem akarjátok elénekelni a *Happy Birthday*-t? Én nem énekelek, különben az összes vendég pánikszerűen kimenekül innen.

Molly gondolkodás nélkül belekezdett a dalba, de a többiek, ahelyett hogy csatlakoztak volna hozzá, csak meredten bámulták, mire ő is elhallgatott.

– Mi van?

– Semmi – kiáltották egyszerre. – Folytasd!

Molly zavartan rázta a fejét, és ivott egy kortyot a vizéből.

– Ti jöttök.

– Most már senki sem mer belekezdeni – szólalt meg halkán Nathan. – Maga úgy énekel, mint egy angyal.

Molly egy pillanatra mindenről megfeledkezett, és arra gondolt, mennyit énekelt egykor, főleg a nagymamájával, és milyen boldoggá tette az éneklés.

– A nagymamámtól örököltém – mondta. Ő fizette az énekleckéket, míg nem Molly úgy döntött, mégsem lép művészi pályára. – A National Opera Companyben énekelt. Egyébként klassz a kocsija – fordult gyorsan a doktorhoz. – Láttam, amikor szerdán azzal jött.

– Nem rossz, mi? Egy hónapja vettem, de még arra sem volt időm, hogy kicsit megjárassam a sztrádán. Lassan muszáj lesz, mert ennyi erővel el is adhatnám.

– Kár lenne érte.

Molly el sem tudott képzelni izgalmasabbat, mint egy autós kirándulást Nathannel...

Egyből félre is nyelte a kávé, mire a férfi egy szalvétát nyújtott át neki. Molly el akarta venni, amint azonban az ujjai összeértek, elkapta a kezét. Forró hullámok söpörtek végig a testén, és egyszeriben újra nőnek érezte magát.

– Vannak gyerekei? – kérdezte. – Megfigyeltem, hogy mindig rögtön észreveszi, ha valakinek maszatos az arca.

Nathan összegyűrtte a szalvétát, és visszatette az asztalra.

– Nincsenek – felelte csöndesen, és félrefordította a tekintetét.

Molly nem tudta, mit mondjon, úgyhogy odahajolt Emmához, a segédorvoshoz.

– Mikor mész Queenstownba? – Emma ugyanis Új-Zélandra készült.

– Csütörtökön. Már úgy várom! Voltál már a Téli Fesztiválon?

– Igen, évekkal ezelőtt. Nagyon klassz, és az a hely is egészen különleges.

– Kipróbálta a lökhajtásos motorcsónakot? – szólalt meg újra Nathan.

– Naná!

– Úgy látszik, szereti a sebességmámort. – Nathan a legragyogóbb mosolyát villantotta Mollyra.

– Lehet. Mondjuk, még sosem csináltam semmi extrémeket, és nem is fogok. Megfontolt vagyok, kerülöm a veszélyt.

– Abban nincs semmi rossz.

Nathan olyan tekintettel nézett rá, mintha többet szeretne megtudni róla, de nem tett fel újabb kérdéseket. De Molly éppen ezért nyílt meg egy kicsit.

– Sportolni szerettem, főleg vitorlázni, meg eljártam rockkoncertekre, meg ilyesmi.

– És most már nem? – tudakolta halkán Nathan.

– Kedvem lenne hozzá, de valahogy már nem megy. És nem is tudok senkit Sydney-ben, akinek van hajója.

Ez nem volt igaz, de azzal a családdal már egy életre végzett.

– Egy háromméteres katamarán kicsinek számít? – kérdezte a doktor. – Csak mert a sógoromnak olyan van.

Molly felnevetett, ami őt magát is meglepte.

– Biztos, hogy bénáznék vele, és beleesnék a vízbe.

– Ez már csak ilyen, amikor vitorlázni tanul az ember – válaszolta Nathan, és történeteket kezdett mesélni a szörfdeszkás ügyetlenkedéseiről.

Egy óra múlva végeztek a reggelijükkel, és szedelődzködni kezdtek.

– Ideje hazamenni – mondta vonakodva Molly.

Nagyon élvezte, hogy beszélgethet és együtt nevetget a többiekkel, főleg Nathannel. Magánemberként a férfi más volt: lazább és kedvesebb, Molly szerette volna jobban megismerni.

A doktor most előrehajolt, és halkán megkérdezte:

– Van kedve beülni a kocsimba? Hazaviszem.

Molly meghökkenve bámult rá.

– Nem szükséges – válaszolta gyorsan. – Szeretek vonatozni.

– Vonat vagy menő sportkocsi? Én nem sokat gondolkodnék – jegyezte meg a vele szemben ülő Vicki.

Molly lassan felállt.

– Kicsit messze van Bondi Junction – mondta erőltetett könnyedséggel.

– Nekem útba esik – mondta Nathan. – És nem ittam a pezsgőből, úgyhogy nincs miért aggódnia.

– Nem aggódom.

A doktor megvonta a vállát.

– Fizessünk, aztán induljunk!

– Tényleg nem muszáj... – mondta Molly.

– De hát szereti a gyors kocsikat, nem?

Ez valóban így volt. Molly akaratlanul is elmosolyodott.

– De arrafelé nincs olyan szakasz, ahol beletaposhat a gázba.

– Ezt kihívásnak veszem – mosolygott Nathan.

Nathan figyelte Molly arcát, és látta a boldog csillogást a szemében. Azért ajánlotta fel, hogy elviszi, mert a reggeli során egyre rokonszenvesebb lett neki, és nem akarta, hogy máris véget érjen a program.

– Én kész vagyok, ha maga is – mondta Molly, és az arcán most őszinte mosoly jelent meg, nem úgy, mint máskor.

– Lehetne kicsit lelkesebb – ugratta Nathan felbátorodva.

– Aha. – Molly odahajolt Vickihez, és megölelte. – Élvezd a születésnapodat! Ha később társaságra lesz szükséged, hívj fel!

Vicki a szemét forgatta.

– Oké, lehet, hogy megteszem. Elmehetnénk cipőt venni.

– Három körül találkozunk, ahogy megbeszéltük – biccentett Nathan Vicki felé.

– Ne foglalkozz velem csak azért, mert születésnapom van – felelte Vicki. – Majd elmegyek Mollyval cipőt venni.

– Menjetek nyugodtan, de háromkor mindenképp legyél otthon!

A kocsihoz menet Molly így szólt:

– Hiányzik neki Cole. Nagyon közel állnak egymáshoz. – A hangjában egy kis irigység bujkált.

– A férje a legjobb barátom. Még régről ismerjük egymást, a szörfözésből.

Cole mellette volt élete legsötétebb óráiban.

– Jár még szörfözni? – kérdezte Molly.

– Olykor kimegyek a strandra, de már csak ritkán. Cole beállt a hadseregbe, én meg eltörtem a bokámat. Amikor meggyógyult, még néha felszálltam a deszkára, de aztán nem volt rá időm. Akkor csináltam a szakorvosi képzést.

Közben odaértek a kocsihoz.

– Hol lakik pontosan? – kérdezte Nathan, miután beszálltak.

– Beírom a címet GPS-be – felelte Molly. – Tudom az utat, de jobb biztosra menni.

Útközben hallgattak, amikor azonban megálltak Molly háza előtt, Nathan így szólt:

– Elkísérem a bejáratához.

Okvetlenül friss levegőt kellett szívnia, hogy ne érezze Molly illatát, és kiszellőztesse a fejét.

Meg kell állnia, és átgondolnia, mit is művel, mielőtt elveszítené az irányítást a tettei fölött.

– Nem szükséges. – Molly fogta a táskáját, és kiszállt.

Nathan azonban követte.

– Ha én valakit hazaviszek, akkor úgy csinállok mindent, ahogy szokás.

Molly zöld szeme megvillant.

– Ahhoz nem ismerjük egymást eléggé.

– Tudja, hogy értem.

– Most már tudom. De nem voltam benne teljesen biztos. – Mollynak megrándult a szája széle.

A fenébe, de jó lenne megcsókolni, futott át Nathan fején. Tényleg olyan puha és hívogató az ajka, mint amilyennek látszik? Önkéntelenül is előrehajolt, de aztán megállította a józan esze. Ha folytatja, Molly még sípcsonton rúgja.

Így aztán hátrált egy lépést, és körülnézett. A ház előtt buszmegálló volt.

Nagyot sóhajtott. Semmi köze hozzá, hol él Molly, nem igaz?

– Mióta lakik itt? – kérdezte mégis.

Elegáns cipője hegyével Molly odébb rúgott egy kavicsot, aztán Nathanre emelte a szemét.

– Egy éve. Mióta Sydney-be költöztem. Először az egészségügyi központban dolgoztam, itt az utcában, és közben állást kerestem egy sürgősségi osztályon.

– Csodálkozom, hogy nem lakik közelebb a belvároshoz, ahol a boltok meg az éjszakai klubok találhatóak.

– Nekem tetszik itt. Az ingázás sem probléma, nem sok időt vesz el. Szerintem hamarabb beérek vonattal, mint maga kocsival.

Ez valóban így lehetett.

– Előtte hol élt? – kérdezte Nathan.

– Adelaide-ben. Azelőtt meg Perthben. – Molly elfordult. – Most muszáj kialudnom magam.

Köszönöm a fuvart.

Nathannek kalapálni kezdett a szíve. Mi rossz volt az utolsó kérdésében?

– Várjon!

Molly megállt, és hátrapillantott a válla fölött.

– Menjen haza, maga is aludjon egy kicsit. Péntek van, biztos húzós lesz az éjszaka.

– Van kedve valamikor kiruccanni velem az autópályára?

Molly szóhoz sem jutott, csak bámult rá.

Nathan feszülten várt. Mi a baj? Meghívta a nőt egy kiruccanásra – nem nagy ügy. De maga Nathan is úgy érezte, ez több annál: randevú.

Na és? Egyéjszakás kalandjai is szoktak lenni néha...

Persze az ösztöne azt súgta, Molly nem az a fajta nő, aki kapható volna holmi egyéjszakás kalandra. És hirtelen ráeszmélt, hogy ő sem azt akarná. Mindent vagy semmit. A *minden* szóba sem jöhet, tehát marad a *semmi*.

Már épp vissza akart táncolni, amikor Molly rámosolygott, s most egyszeriben már nem csupán csinos volt, hanem szédítően vonzó.

– Csak ha én is vezethetek.

Nathannek a szíve és a lélegzete is kihagyott egy ütemet. Hogy tudna erre nemet mondani?

– Szeret gyorsan hajtani?

– Csak ésszel. Nem kockáztatok – felelte Molly elkomolyodva, és a ház bejáratához ment. –

Még egyszer köszönöm.

Beütötte a kapukódot.

– Felkísérem a lakásához.

– Szerintem egyedül is menni fog – dünnyögte Molly. – Akkor este találkozunk! – Kinyitotta az ajtót. – Nagyon élveztem a reggelit.

Melegség öntötte el Nathant; uralkodnia kellett magán, nehogy megérintse a nőt.

– Jó, hogy eljött. Na, megyek, még van egy kis dolgom, aztán kimegyek Code elé a reptérre.

Molly összeráncolta a homlokát.

- Nem is tudtam, hogy hazajön.
- Meg akarjuk lepni Vickit. Szabadságot vett ki hétvégére.
- Akkor lóttek a cipővásárlásnak – mosolygott Molly. – És Vicki nem dolgozhat ma éjjel.
- Azt már leszerveztem. Majd szólok neki, ha kivettem nála Cole-t.

Molly nagyot sóhajtott.

- Oké. Rémes lenne, ha nem lenne ideje Cole-ra.

Nathan visszaballagott a kocsijához.

- Akkor este! – szólt vissza a válla fölött.

Megvárta, amíg Molly eltűnik a házban, aztán beszállt, és hazahajtott Coogeeba. Közben szüntelenül Mollyra gondolt. Hamarosan kirándulnak egyet kettesben; talán már ezen a hétvégén. Este majd el kell kérnie a telefonszámát...

Míg egy piros lámpánál várakozott, megcsörrent egy mobiltelefon az utasoldalon. Áthajolt, és tapogatva megkereste a földön. Mollyé lesz, nyilván kiesett a táskájából. Persze a hívást nem fogadhatta.

Elmosolyodott. Megvan az ürügy, hogy visszamenjen hozzá, beszéljen vele, és a telefonszámát is megszerezze!

3. FEJEZET

– Ó, a fenébe!

Molly nekidőlt a csukott lakásajtónak, és próbált nem Nathanre gondolni. Mintha lenne rá esélye...

Aztán mosolyra görbült a szája. Micsoda reggel! Előbb összeszólalkoznak, aztán jót beszélgetnek, a végén pedig Nathan hazahozza, és meghívja egy autós kirándulásra. És egész a lakásajtóig kísérete volna, ha ő hagyja.

Körbenézett az apró lakásban, mely kisebb volt, mint a nagyanyjánál a tyúkól. Megkönnyebbült, hogy Nathan nem látta. A lepukkant bérház láttán biztos értetlenkedett, miért kell egy jól fizetett ápolónőnek ilyen helyen laknia.

Molly azért választotta ezt a környéket, mert itt nem keltett feltűnést. Meg hát senki sem látogatta. Lizzie, a legjobb barátnője, aki még Perthben élt, régóta el akart jönni hozzá, de eddig még sohasem fért bele az idejébe. Mollynak ő hiányzott a legjobban. Sok mindenben mentek keresztül ők ketten, együtt nevettek és sírtak, és mindig számíthattak egymásra. Lizzie rögtön hitt neki, amikor ő elmesélte, hogy Paul megverte, és majdnem úgy gyűlölte a férfit, mint Molly.

Épp feltette a tevizet a konyhában, amikor megszólalt a csengő. Összerezzen; a szíve vad kalapálásba kezdett, a gyomra görcsbe rándult. Aztán kopogás hallatszott.

– Én vagyok az, Nathan. Nálam van a telefonja.

Molly kinézett a kémlelőnyíláson. Megkönnyebbülve nyitott ajtót.

– Bocs. Biztos kiesett a táskámból.

Nathan az arcát fürkészte.

– Valaki hívta. Akkor vettem észre, hogy a kocsiban maradt.

– Ki?

Nathan megrántotta a vállát.

– Nem néztem meg. Gondoltam, mérges lenne érte.

– Hát igen – mondta Molly zavartan, és a kijelzőt nézte. Ismeretlen szám...

– Valami baj van?

– Tessék? – Molly megrázta a fejét. – Ja, nem... biztos téves hívás.

Úgy tudta, Paul csak vezetékes számokat hívhat a börtönből, és az a szám le is van mentve a partnerek közé, nehogy esetleg felvegye. Ki tudja, mit vált ki egy nárcisztikus pszichopatából a hír, hogy a bíróság kimondta a válást... Paul elviselhetetlenül kontrollmániás volt.

Sípolni kezdett a vízforraló, mire Molly a konyha felé pillantott.

– Nagyon köszönöm.

Nathan belépett az előszobába, a szeme körbejárt.

– Maga minimalista?

Molly behunyta a szemét, és elszámolt tízig. Igazság szerint a férfinak most távoznia kellene, de valahogy természetesnek tűnt, hogy bejön a lakásba.

– Kér teát? – kínálta meg zavarában, miközben újabb és újabb hullámokban öntötte el a forróság.

Nathan habozott, miközben tovább nézelődött.

– Jó, nem muszáj – mondta Molly, megelőzve a várható visszautasítást. – Még dolga van, aztán mennie kell Cole-ért a repülőtérre.

– Tejjel kérném – emelte rá Nathan a tekintetét.

– Becsukná az ajtót? Nehogy bejöjjön valaki.

– Persze. – Nathan szót fogadott, majd így szólt: – Egyébként az az idős hölgy három ajtóval arrébb, ő mondta meg, hol lakik.

– Mindjárt gondoltam. – Beszélnie kell Mrs. Porterrel, hogy ne árulja el minden idegennek, melyik a lakása. Bár Nathan végül is nem idegen... – Üljön le! – mutatott egy székre a fényes fa

étkezőasztalnál, és kiszáradt a szája, amikor a doktor helyet foglalt, és kinyújtotta hosszú lábát.

– Itt nem sok hely van a bulizáshoz, mi? – mosolygott Nathan.

Molly két bögrét vett elő a szekrényből.

– Hát, mondjuk úgy, a bulizás nem volt szempont, amikor szállást kerestem.

Nathan ismét körbenézett.

– Úgy veszem észre, nem örül, ha a szomszédok elárulják, hol lakik.

– Nem szívesen osztok meg személyes dolgokat az ilyen csodabogarakkal – felelte Molly.

Már ezzel is túl sokat elárult magáról. Abba viszont nem fogja Nathant beavatni, miért ilyen óvatos.

A doktor látszólag derűs tekintettel nézte, de Molly megesküdtött volna, hogy átlát rajta.

– Ha jól sejtem, nem szereti a váratlan látogatókat.

– Jól sejtí – felelte Molly. – Tetszik ez a hely, de lehet, hogy majd keresek valami nagyobbat.

– Hová költözne legszívesebben?

Mollynak megszólalt a mobilja: ismeretlen szám.

– Halló! – szólt bele gyanakvóan. – Itt Molly O’Keefe.

Nathan jelenléte bátorságot öntött belé.

– Szia, Molly, Jean vagyok a hasznáلتcikk-boltól.

Mollynak nagy kő esett le a szívéből.

– Mit tehetek magáért?

– Mondta, hogy jelentkezzek, ha szükségünk van munkaerőre. Az egyik segédemnek, aki hétfőnként szokott dolgozni, beteg lett az anyukája. Be tudna ugrani helyette?

– Persze, szívesen. Háromkor kezdek a kórházban, elég lesz annyi időre?

– Tökéletes! Hálás köszönet. Akkor viszlát!

Molly az asztalra tette a telefont.

– A hétfő délelőttöm foglalt. – Nathan kérdő tekintetét látva így folytatta: – Besegítek pár órát egy hasznáلتcikk-boltban, amelyik a női menhelyet támogatja.

A bolt meglehetősen sok pénzt adományozott bántalmazott nőknek és gyerekeknek, és Mollynak jó érzés volt olyan embereken segíteni, akiknek a helyzetét nagyon is átérezte.

Nathan a homlokát ráncolta.

– Akkor biztos sok szomorú történetet hall. Nem hiszem, hogy én el tudnám viselni.

Molly habozott.

– Én inkább csak az ügyfelekkel találkozom, akik a szervezetet támogatják. Bántalmazott nők nemigen járnak be, ők meg nem nagyon szoktak beszélni róla, mit éltek át.

Hagyd a témát! Ha nem figyel, Nathan olvasni fog a sorok között.

– Igaz – felelte a doktor. – Kivéve a kevés bátrakat, akik kiállnak a nyilvánosság elé a traumájukkal, hogy felhívják rá a figyelmet. Nem tudom, hogy is van hozzá erejük.

– Én sem – mondta Molly.

Miután Nathan megitta a teáját, felállt.

– Most mennem kell, dolgom van. Egy kicsit le is akarok dőlni, mielőtt kimegyek a reptérre. Ahogy elnézem, magára is ráfér az alvás.

– Lehet, hogy előbb még elmegyek futni. Attól mindig kitisztul a fejem.

– De nem ébreszti fel a futás?

– Általában nem szokott. Főleg ha utána lezuhanyzom forró vízzel.

– Oké. – Nathan csak ennyit mondott, és rávillantotta szívdöglesztő mosolyát.

Mihelyt újra levegőhöz jutott, Molly kissé barátságtalanul így szólt:

– Azt hittem, menni akar.

– Egy férfi nem gondolhatja meg magát?

Minthogy a doktor még mindig mosolygott, Mollynak elgyengült a lába; a kanapé egyszeriben nagyon hívogatónak tűnt. Nathannel vagy nélküle... Már ezer éve nem szexelt, s most hirtelen lángolt az egész teste.

– Nem – nyögte ki, és maga sem tudta, hogy ez a válasz Nathannek vagy önmagának szól.

– Elkérhetem a telefonszámát? – A férfi előhúzta a mobilját a zsebéből.

– Miért?

Nathan felvonta a szemöldökét.

– Hogy fel tudjam hívni a kirándulás miatt. Így már rendben van?

Molly megmondta a számát, és remélte, hogy nem tévesztette el zavarában.

– Várom – tette hozzá, majd az ajtóhoz sietett, és feltépte, mert nem kapott levegőt, és egyszerre olyan elevennek érezte magát, amilyennek már hosszú idő óta nem.

Meg kell állnia, és tisztáznia magában, mi ez az egész. Rá kell jönnie, miért érez így Nathan iránt, holott senki más még csak hasonló érzéseket sem tudott kiváltani belőle.

Amikor a doktor elment mellette, Mollyt meglegyintette arcszeszének fanyar illata. Nagyot nyelt. Vágy ez, amit érez, és remény, amiért tényleg vonzódik Nathanhez? Vagy mindez csak annyit jelent, hogy új élet kezdődik, és a férfi csak ugródeszka hozzá?

Ezt is tisztáznia kell magában.

– Akkor este – mondta búcsúzóul.

Gyorsan bezárta az ajtót vendége mögött, és nekidőlt. A bizsergető izgalom, mely az egész testét átjárta, és a szívét melengette, nagyon is valódi volt. Nathan Lupton lángra lobbantotta az érzékeit, és Molly többé már nem akart óvatoskodni.

Arccal az új élet felé!

– A fenébe...

Nathan a fejét csóválta, amikor leparkolt a nagy háza mögött. Az éjszakai műszak végén a higgadt Molly új oldaláról mutatkozott be, és felkeltette az érdeklődését. És miután a kávézóban látta testhezállót, elegáns nadrágjában és blúzában, most már szexinek is találta. Ezentúl mindig így fogja látni maga előtt, még akkor is, ha nővérruhában járkal.

Jobban meg akarta ismerni; tudni akarta, honnan jött, hogyan élt régebben...

Ugyan már! Tényleg csak ennyiről lenne szó? Vagy inkább arról, hogy érezni akar iránta valamit? Hogy meg akarja érinteni? Élvezni a társaságát?

Nem értette, miért van ez, de Molly közelében megvadultak a hormonjai. Csábító ez a nő, kísértésbe hozza.

Kísértésbe? Nathan hitetlenkedve és döbbsen nyögött fel. Persze nagyon szép, nem vitás – de hogy csábító lenne?

Igen, a fenébe is: az! Nathannek lassacskán az az érzése támadt, hogy visszatért a valóságba, és újra akar randevúzni.

Miután a kellesténél erősebben csapta be a kocsiját, megkerülte a házat, és kitekintett a szemközti gyepes területre, amelyen széles út vezetett a tengerhez. Mivel csak enyhe szellő fújdogált, és enyhe volt a hullámszó, egyetlen szörfös sem szelte a vizet. Kár, mert most semmihez sem volt nagyobb kedve, mint deszkára pattanni.

Újból felnyögött. Ki volt merülve, aludnia kellett volna, de tudta, hogy úgysem menne, mert egyfolytában Mollyn járna az esze. Mit művelt vele ez a nő? A mai napig többnyire csak bosszankodott miatta, és most tessék, egy pillanatra sem tudja kiverni a fejéből!

Eszébe jutott az arca, amikor az a telefonhívás jött az ismeretlen számról. Nagyon feszültnek látszott – vajon miért? A lakása viszont sokkolta. Micsoda apró lyuk! Viszont ízlésesen volt berendezve, és ragyogott a tisztaságtól. Az a két bögre és a két pohár a konyhaszekrényben magányról tanúskodott.

Nathan újra a háza felé fordult, és habozott. Molly említette, hogy keresni akar egy nagyobb lakást...

Eszedbe ne jusson! A háza még távolabb esett a klinikától, ami azt jelentette, hogy a nőnek busszal vagy kocsival kellene kimennie a vasútállomásra.

Nathan átsétált a ház hátsó részéhez, és újból szemügyre vette. Lassan feléledt benne az érzés, hogy ide tartozik, hogy megtalálta új helyét a világban, és ez minden más érzést kiszorított.

Ez lett a menedéke.

Teljesen más volt, mint az a kis, barátságos ház, amelyben Rosie-val laktak. Az pont olyan volt, mint maga Rosie. Mindennek megvolt benne a helye, minden összeillett színben, és a kis, ápolt kert sok járókelőt arra készítetett, hogy megálljon és megcsodálja. Ez a ház viszont inkább az ő lényét tükrözte: kissé diszharmonikus volt.

Nem, Molly nem való ide. Már csak azért sem, mert ha beköltözne a garzonba, neki oda lenne a lelki békéje. Néha kiadta a lakást határozott időre, rendszerint a kórház munkatársainak, akik épp bérleményt kerestek. De az sem zavarta, ha üresen állt a lakás. Másrészt viszont ez pazarlás, ezért azt fontolgatta, hogy hosszú távra is kiadhatná valakinek a kórházból – ettől azonban végül mindig visszariadt. Mert mi van, ha nem jönnek ki egymással? Vagy ha a bérlő túl hangos?

Vagy ha egyszer csak rájön, hogy mégis inkább egyedül lakná a házat?

Ez a lakás sokkal nagyobb Mollyénál.

A nő aligha zavarná. Vannak ugyan apróbb nézeteltéréseik, de ma megtapasztalta, hogy ettől függetlenül jól megférnek egymással.

Viszont nehéz lenne megkérnie, hogy költözzön ki, ha netán egy nap újra egyedül akarna lenni. Szóval az a biztos, ha elfelejti az egészséget.

4. FEJEZET

– Minden rendben? – kérdezte Nathan a betegfelvételi pult másik oldaláról.

Molly meglepődött és zavarba jött, mert nem hallotta jönni.

– A lehető legnagyobb rendben – füllesztette. – Futás után aludtam is egy kicsit. – Ez igaz volt, de arról álmódott, hogy Nathan a karjában tartja, miközben ő a kocsiját vezeti. Miért kell mindig képtelenségeket álmodnia? – És maga jól van?

Nathan elfintorodott.

– Aludtam egy órát, mielőtt kimentem a repülőtérre, aztán még délután is pár órát, a korai vacsora után.

Ez megmagyarázta, miért olyan karikás a szeme.

– Ez egy ilyen munka – mondta Molly.

– De legalább jövő héten délutános leszek.

– Én is. – Molly a doktor kezében levő csíptető mappára pillantott. – Most megy Colin Montgomeryhez?

Nathan bólintott.

– Szívritmuszavara van egy ideje, újabban meg már szapora szívverése és mellkasi fájdalmai is.

Molly vele tartott a hetvenegy éves beteghez, és ellenőrizte az értékeit.

– Elkísérte valaki a kórházba? – kérdezte.

Colin a fejét csóválta.

– A feleségem meghalt két éve, azóta egyedül élek.

– Résztvétem. És nincsenek rokonai?

– A fiamat évek óta nem láttam. Ha jól tudom, valahol Brisbane-ben él.

– Mióta van szívritmuszavara? – kérdezte Nathan az EKG-leletre pillantva.

– Egy éve, körülbelül.

– És fájdalmai mióta vannak?

– Ma tizenegy körül jelentkeztek először. Nem akartak elmúlni, úgyhogy mentőt hívtam. Remélem, nem rabolom az idejüket, látom, nagy a hajtás.

– Pétek éjjel mindig ez van – felelte Molly.

– Nem szabad így gondolkodnia – mondta Nathan a betegnek. – A kórelőzménye miatt mindenképp ki kell vizsgálnunk.

Miután meghallgatta a mellkasát, kikérdezte Colint a gyógyszereiről.

– Most átküldöm a kardiológiára, ott majd kiderítik, miért vannak fájdalmai, és miért olyan magas a protrombinszintje.

Colin aggodalmas arcot vágott.

– Hogy biztosra menjenek?

– Nem hiszem, hogy komoly – nyugtatta meg a doktor. – De jobb, ha bent marad éjszakra, hogy szemmel tartsuk. Ha otthon ülne egyedül, akkor csak aggodalmaskodna, és az rossz hatással lenne a vérnyomására.

Miközben Nathan felhívta a kardiológiát, Molly megnézte a nyolcéves Ollie Brownt, aki leesett az emeletes ágyról, és a karját törte, s mivel agyrázkódás gyanúja is felmerült, készültek átszállítani a radiológiára.

– Hahó, fiatalember, hogy van a fejed?

– Marhára fáj – vigyorgott a fiú.

– Hé, szépen beszélj, nem vidéken vagyunk! – szólt rá a nagyapja.

Molly nevetett.

– Ezek szerint vidéken laksz? Akkor mit keresel Sydney-ben?

– Szünidő van – felelte Ollie. – Olyankor mindig a nagypapánál vagyunk, és mindenfélét

csinálunk együtt.

– Oké, mindjárt jön az ápoló, és átgurít röntgenre. Nyugodtan elkísérheti, Mr. Brown.

A nagyapa bólintott.

– Aztán az orvos eldönti, hazamehetsz-e, Ollie – tette hozzá Molly.

Ezután Hazel, az ügyeletes doktornő hívta magához.

– Molly, szeretném, ha ott lenne, amikor megvizsgálom Kath Burgesst. Magának sikerült megnyugtatnia, és jobb, ha ismerős arcot lát.

– Szerintem is. Nem akarta, hogy férfi orvos vizsgálja.

Az előrehaladott terhes Kath egészen fel volt dűlva, amikor megérkezett a kórházba, és attól félt, elveszíti a babáját. Mollynak is időbe telt, mire meg tudta nyugtatni annyira, hogy megvizsgálhassák.

Hazel átfutotta az adatokat.

– Nathannel egyetértünk abban, hogy nem lenne jó megint felzaklatni – jegyezte meg.

– Igen, az tényleg nem lenne jó.

Molly rögtön arra gyanakodott, hogy Kath bántalmazták, ő azonban határozottan állította, hogy csak leesett a lépcsőn. Molly később Hazellel is közölte a gyanúját.

Most Kath összekuporodva feküdt a vizsgálófülke ágyán, kezében összegyűrt papír zsebkendő. Molly behúzta a függönyt, Hazel pedig kikérdezte a nőt.

– Leestem a lépcsőn.

– És a hasfájás mitől van?

– Ott volt egy szerszámos láda. Azt hiszem, arra eshettem rá.

– Tehát nem biztos benne?

– De. – Kath arcán csurogtak a könnyek.

Molly legszívesebben átölelte volna, és megkéri, mondjon el mindent, de tudta, hogy az hová vezetne: értesíteniük kellene a rendőrséget, és a szociális hivatal kirendelne mellé valakit. Kathnek készen kellene állnia rá, hogy szembenézzen a következményekkel, ám Molly úgy ítélte meg, hogy ott még nem tart. Olyan volt, mintha a régi önmagát látta volna viszont.

Mialatt Hazel megvizsgálta a nőt, Molly könnyed csevegéssel kötötte le a figyelmét.

– Nincs vetélésveszély – állapította meg a doktornő. – De néhány napig ágyban kellene maradnia, legalább addig, amíg a fájdalom elmúlik, különben megnő a kockázat.

– Nem fog örülni neki – mondta Kath színtelen hangon.

– A párja, gondolom. Hogy ágyban kell maradnia, vagy hogy nem veszítette el a babát? – kérdezte halkán Hazel.

– Mit gondol?

Molly feltételezte, hogy egyiknek sem, de nem szólt semmit, mert nem akarta felizgatni a nőt. Félrehúzta a függönyt, hogy kívülről is szemmel tarthassák Kathet.

– Hé, oda nem mehet be engedély nélkül! – hallatszott Hank hangja az osztály másik feléből.

– Meg ne próbáljon az utamba állni! – felelte egy idegen, nagyon dühös hang. – Hol van?

– Ne! – nyögte Kath, és összegörnyedt.

– Ismeri? – kérdezte Molly.

– A férjem. Délután óta iszik.

A következő pillanatban hallatszott, ahogy valaki függönyöket húz el és ajtókat tép fel. A férfi egyre közelebb ért.

– Azonnal álljon meg! – szólította fel Hank.

– Na, ez szép lesz – dünnyögte Hazel.

– Állj! Zavarja a beteget. – Nathan állt a pultnál, enyhén szétvetett lábbal. – Mondja meg, kit akar meglátogatni, és megnézem, lehet-e.

– Itt dugdossák a feleségemet. De megtalálom! Meg fogom találni! – ordította a férfi.

Kath a kezébe temette az arcát. A következő pillanatban a férfi berontott a fülkébe.

– Félre az útból! – rivallt rá Hazelre az öklét rázva.

Molly ösztönösen cselekedett: a betolakodóhoz lépett, megragadta a karját, magához rántotta a

férfit, és felsőtestével fordulatot téve földhöz teremtette, majd a vállára térdelt.

Néhány másodpercre csönd lett. Aztán a férfi káromkodni kezdett. Egyre dühöttebben mozgolódott, próbálta lelökni magáról Mollyt, és látszott, hogy mindjárt sikerül is neki.

Akkor ott termett Nathan.

– Ezt most rögtön hagyja abba! – mondta, és halkán hozzátette: – Vagy nagyon meg fogja bántani. A férfi azonban nem adta fel. Hank szintén bejött a fülkébe, és lefogta mindkét karját.

– Csönd legyen, barátocskám!

Nathan megbökte Molly vállát.

– Felállhat, szorosan fogjuk.

Molly gyorsan feltápászkodott.

– Szólt valaki a biztonságiaknak? – kérdezte, és abban a pillanatban meg is jelent két egyenruhás biztonsági őr.

– Itt is vagyunk – mondta az egyik, és átvették a férfit.

Nathan megfogta Molly könyökét.

– Minden rendben?

– Igen – bólintott a lány.

– Meg akart ütni – mondta Hazel, és megölelte Mollyt. – Teljesen lefagytam, amikor rám emelte a kezét.

Molly viszonzta az ölelést, és egész testében reszketni kezdett.

– Jó, hogy én nem.

Hazel kibontakozott a karjából, és letörölte a könnyeit.

– Most komolyan: megmentettél! Pont az arcomra célzott.

– Nagyon gyors volt, minden elismerésem – mondta Nathan szinte áhítatosan, miközben megfogta Molly vállát. – Jöjjön, üljön le! Elég megviseltnek látszik.

Most, hogy az adrenalin szintje csökkenni kezdett, Molly is annak érezte magát.

– El sem hiszem, hogy megtettem.

– Honnan tudta, mit kell csinálni? – kérdezte Nathan. – Iszonyú gyorsan történt az egész.

Molly nyelt egyet.

– Narancssárga övem van cselgáncsban.

– Á, akkor már értem. – Nathan még mindig zavartnak látszott.

– Mindig gondolkodtam, hogyan reagálnék valós helyzetben. Most már tudom.

– Miért kezdett cselgáncsozni?

– Ne most, Nathan. Most Kathtel kell foglalkoznom. Kiderült, hogy jól gyanítottam, tényleg a férje bántalmazta. Meg kell nyugtatni, hogy nem engedjük a közelébe, és rá kell beszélnünk, hogy maradjon a kórházban.

Túl sokat beszél. Át fog látni rajtad.

Molly fel akart állni a székről, de Nathan visszanyomta.

– Maradjon. Falfehér az arca, és remeg. Hozok egy erős kávét.

Molly tiltakozni akart, de képtelen volt, amikor a pillantása találkozott Nathan együttérző tekintetével. És volt a férfi szemében még valami más is. Nathan lassan kezd a lelkébe látni. Remélhetőleg nem fog kellemetlen kérdéseket feltenni.

Megborzongott, és félrefordította a tekintetét. A nővérköpenye szélével játszadozott, amikor rátört a rosszullet.

Tényleg nem sokon múlt. A pasas teljesen meg volt vadulva, Hazelt és őt is megsebesíthette volna. Lehet, hogy Kathtel mindennap így bánik?

Zakatolt a szíve. A támadás felidézte benne, milyen volt, amikor ökölcsapások érték a hasát, a bordáit, az állát.

Nathan leguggolt elé, kezét a kezére tette.

– Teljesen normális, hogy kiborult.

Molly csak biccentett, mert ha most beszélni kezd, akkor talán abba sem bírja hagyni.

– Más is van emögött, ugye?